

spille nogen stor Rolle for Staten, om den skal bære Udgiften til en saadan.

I de sidste Dage har jeg faaet adskillige Henvendelser, hvor det drejer sig om umyndiges Midler, og her forekommer det mig, at der ligefrem er Brug for en Lovgivning. Der er Tilfælde, hvor alt, hvad umyndige ejede, er sat til derved, at deres Interesser ikke er varetaget, og disse Forhold vil vi faa at arbejde med endnu en 15—20 Aar frem i Tiden. Jeg synes, det er paakrævet, at det tages under Overvejelse, om man skal gennemføre en Lov til Sikring navnlig af disse umyndiges Midler — og det er jo noget af det, som Markhypotekejerne ønsker, at den omtalte Kommission skulde undersøge, nemlig hvor mange Forpligtelser der findes overfor umyndige. Dette forekommer mig at være et tilstrækkeligt Argument for, at man fra Rigsdagens og Regeringens Side giver Tilsagn om Nedsættelse af denne Kommission. Der er ingen Grund til at kaste med Sten paa nogen i Anledning af, hvad der er sket ved Markens Sammenbrud, og for, hvad Danmark og danske Statsborgere i den Anledning maatte lide. Det Spørgsmaal kunde man den Gang ikke overse. Men det samme gælder ikke, naar det drejer sig om de daarlige Kreditforhold, vi nu har, for de er nemlig en Følge af, at Marksammenbrudet kom. Kreditforholdene i Nordslesvig og Marksammenbrudet hænger sammen. Det, der er sket, er dette, at denne Landsdel har mistet hele sin Egenkapital, og derfor kommer den nu til at betale 1 pCt. mere i Rente end hele det øvrige Land. Dette er for saa vidt ganske naturligt, fordi de Penge, der skal bruges, maa laanes her i København, og Bankvæsen er nu en Gang ikke Filantropi. Vil man i Sønderjylland laane Penge, maa man betale. Derfor tror jeg ikke, det er for meget at stille dette Krav til den højtærede Regering, at man tager under Overvejelse, om man ikke kan forme de finansielle Forhold i Sønderjylland saaledes, at Renten hos os ikke ligger højere end i det øvrige Land.

Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer kan erindre, at vi i Foraaret behandlede et lille Lovforslag om Oprettelse af en Garanti- og Hjælpekasse. Den skulde oprettes af danske Livsforsikringsselskaber, og det drejede sig om Livsforsikringer i Kronemønt i tyske Selskaber. Jeg havde den Gang Lejlighed til at udtale mig om dette Spørgsmaal, og jeg arbejdede for, at ogsaa Markforsikringer skulde komme ind under denne Lovgivning. Det kunde den højtærede Socialminister imidlertid ikke give Tilsagn

om, men Ministeren udtalte den Gang, at Bestyrelsen for denne Garanti- og Hjælpekasse vilde komme til at forhandle med tyske Livsforsikringsselskaber, og den saakaldte 3die Skattenødsforordning, som den Gang var gennemført, ventede den højtærede Minister kunde komme danske forsikrede til gode, som havde tegnet deres Forsikringer i Mark. Nu foreligger det Forhold, hvor man kan tage dette Spørgsmaal op. Allerede for en Maanedes Tid siden er der kommet en Opskrivning af Livsforsikringsværdier, og det Spørgsmaal, jeg ganske kort vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, har ikke blot Interesse for Sønderjylland, nej, langt fra, det har Interesse for hele Landet, for alle de danske Statsborgere, der har tegnet Forsikringer i tyske Selskaber i Mark. Den Opskrivning af Forsikringer i tyske Selskaber, der er Tale om, gaar ud paa, at en Forsikringspræmie, der er indbetalt før 1918, opskrives til den fulde Guldværdi, medens Forsikringspræmier, der er indbetalt efter den Tid, opskrives til den Værdi, de havde paa Indbetalingsdagen, altsaa til Markens Kurs. Jeg tror, alle vil være enige med mig i, at det her drejer sig om et Beløb af mange Millioner Kroner for det danske Samfund, oven i Købet Millionbeløb, som ikke vil koste danske Statsborgere en eneste Øre. Jeg tror derfor, det er rigtigt at henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed herpaa, og hvis man har været opmærksom paa det i Ministeriet, vil jeg gerne spørge, hvad man til Dato har foretaget sig paa dette Omraade. Det, jeg her har peget paa, gælder jo nemlig ikke blot Livsforsikringer, men det gælder Personforsikringer af en hvilken som helst Art; derfor mener jeg, at det drejer sig om saa mægtige Beløb, at der er Grund for Ministeriet til at tage denne Sag op.

Det højtærede Ministerium har bragt den sønderjydske Befolkning en meget ubehagelig Ovrerraskelse i Sommerens Løb. Jeg sigter her til, at man for et Par Maaneder siden kunde læse i den danske Presse, at nu havde tidligere Amtsforstander Peter Kiær opnaaet dansk Statsborgerret. Spørgsmaalet om dansk Statsborgerret og om Pensionering af tidligere tyske Embedsmænd er i det hele taget et af de ømme Punkter i Genforeningsarbejdet. Det er ikke let for den danske Befolkning at forstaa, at det nu skal være den danske Stats og det danske Samfunds Opgave fortsat at give en hel Del af disse tyske Embedsmænd, som ikke tidligere havde deres Virksomhed i den nordslesvigske Befolkning, Underhold.